

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/66/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7622201642
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7622201642.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou STEHURA & partners, v.o.s., so sídlom v Čadci, Fraňa Kráľa 2080 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35792752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, o priznanie primeraného finančného zadostučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 9Csp/43/2022-61 zo dňa 21. júna 2022

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. P r i z n á v a žalobkyni proti žalovanému 100% nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol v tomto znení:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- Eur a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Žalobu žalobkyňa odôvodňovala tým, že sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 4.4.2022 domáha od žalovaného zaplata primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500,00 eur a náhrady trov konania, keďže medzi ňou a žalovaným dňa 23.8.2012 bola uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej mal byť poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1.500,00 eur a zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej mal byť poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 990,00 eur. Dňa 11.12.2015 podala žalobkyňa na Okresný súd Žilina žalobu, ktorou sa voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.025,41 eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania z dôvodu, že úvery poskytnuté na základe uvedených predmetných zmlúv o revolvingovom úvere sú bezúročné a bez poplatkov. Okresný súd Žilina rozsudkom č. 2C/562/2015-66 zo dňa 31.5.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.11.2021, žalobe vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.025,41 eur spolu s 5,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.025,41 eur od 11.12.2015 do zaplata. Z odôvodnenia predmetného rozsudku vyplýva, že predmetné zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.8.2012 neobsahujú zákonom predpísané náležitosti a preto sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Žalovaný poskytol žalobkyni na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX sumu 1.284,25 eur (1.500,00 eur - 215,75 eur) a na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX sumu 847,24 eur (990,00 eur - 142,76 eur), nakoľko poplatky uvedené v bode 8.1 predmetných zmlúv si hneď započítal na poskytnuté úvery

podľa bodu 8.4 zmlúv. Celkovo tak žalovaný poskytol žalobkyni istinu v sume 2.131,49 eur. Žalobkyňa vrátila žalovanému postupnými platbami na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX sumu 1.972,01 eur a na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX sumu 1.184,89 eur. Spolu teda žalobkyňa vrátila žalovanému až sumu 3.156,90 eur. Na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu v rozsahu 1.025,41 eur, nakoľko žalobkyni bola poskytnutá istina úveru spolu vo výške 2.131,49 eur, pričom žalobkyňa uhradila žalovanému až sumu 3.156,90 eur. V tejto súvislosti žalobkyňa apelovala na postoj žalovaného (neplnil dobrovoľne, inicioval odvolacie konanie) v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia dlhodobého (cca 6 rokov) bola nedôvodne vystavená psychickému vypätiu a stavom právnej neistoty a to až do doby právoplatného ukončenia vo veci samej, pričom v danom prípade neexistovala len potenciálna hrozba ujmy, ale reálne majetková ujma aj vznikla. Je logické a pochopiteľné, že vzhľadom na absenciu zákonných inštrukcií ako správne určiť výšku primeraného finančného zadosťučinenia, je pri jeho určení potrebné vychádzať zo sumy, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. V danom prípade to bolo o sumu 1.025,41 eur. Z uvedených dôvodov žiada žalobkyňa priznať finančné zadosťučinenie v sume 500,00 eur (cca 50 % zo sumy 1.025,41 eur), ktorú považuje za primeranú.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, keďže požadovaný nárok je neprimeraný s tým, že žalobkyňa v podanej žalobe neoznačila skutočnosť preukazujúcu jeho primeranosť. Žalobkyňa si tvrdý nárok mohla uplatniť už v roku 2015, keď podala žalobu o zaplatenie sumy 1.025,41 eur a preto premlčacia doba uplynula skôr ako bola žaloba podaná na súde.

4. S týmto tvrdením žalobkyňa nesúhlasila, keďže mala za to, že aby bolo možné hovoriť o premlčaní práva, musí toto právo najskôr vzniknúť, pričom až rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 2C/562/2015-66 zo dňa 31.5.2021 súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni z titulu vydania bezdôvodného obohatenia sumu 1.025,41 eur spolu s príslušenstvom s tým, že rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 29.11.2021 a teda až dňom 29.11.2021 súd záväzne judikoval porušenie práva alebo povinností v prospech žalobkyne, čím námietka premlčania je nedôvodná.

5. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, po právnom posúdení veci v zmysle § 52 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 100 ods. 1 OZ, § 101 OZ, § 1 ods. 1, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, súd prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti v celom rozsahu uplatneného nároku.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že predmetom tohto konania je priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 205/2007 Z.z., ktorého sa žalobkyňa domáha poukazujúc na konanie vedené Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 2C/562/2015, v ktorom bolo rozhodované o jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane žalovaného na základe plnení žalobkyne zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a v ktorom bolo jej žalobe v celom rozsahu vyhovené.

7. Žalovaný v konaní uplatnil námietku premlčania nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie s poukazom na to, že žalobkyňa si tento nárok mohla uplatniť už v konaní vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 2C/562/2015, t.j. v roku 2015 a keďže o úspešnom uplatnení nároku porušenia práv alebo povinností stanovených zákonom alebo osobitným predpisom spotrebiteľom na súde je možné uvažovať len, resp. až vtedy, ak súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinností, dávajúc do pozornosti aj rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.1.2019 sp.zn. 6Cdo/127/2017 a v danom spore si žalobkyňa uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie na základe rozhodnutia súdu o jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktorom bolo rozhodnuté v konaní vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 2C/562/2015, kde v uvedenom spore bolo rozhodnuté právoplatným rozsudkom zo dňa 31.5.2021, ktorým bolo žalobe vyhovené, tak premlčacia doba v danom prípade mohla začať plynúť najskôr od uvedeného dňa, t.j. od 31.5.2021, kedy súd judikoval porušenie práv žalobkyne ako spotrebiteľa tým, že vyhovel jej žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia. Nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je majetkovým právom, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná na tunajšom súde dňa 2.4.2022 a teda nárok si žalobkyňa uplatnila včas v rámci plynutia zákonnej premlčacej doby. Na základe už uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že v danej veci je daný základ nároku žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a to z dôvodu, že na základe právoplatného rozhodnutia Okresného súdu

Žilina sp. zn. 2C/562/2015, súd priznal žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.025,41 eur s príslušenstvom..

8. Pri určení výšky finančného zadostučinenia súd prvej inštancie vychádzal z toho, že jeho priznanie má plniť funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú. V danom prípade súd pri rozhodovaní o výške zadostučinenia zohľadnil v prvom rade celkovú výšku bezdôvodného obohatenia, ktorú žalovaný pôvodne od žalobkyne požadoval. Z odôvodnenia rozhodnutia Okresného súdu Žilina bolo zistené, že na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX mal byť žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1 284,25 eur, t.j. úver v sume 1.500,00 eur znížený o sumu 215,75 eur ako započítanú odplatu za službu odkladu splátok, ktorý mala žalobkyňa celkovo uhradiť v sume 2.375,54 eur na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500014280 mal byť žalobkyni poskytnutý úver vo výške 847,24 eur, t.j. úver v sume 990,00 eur znížený o sumu 142,76 eur ako započítanú odplatu za službu odkladu splátok, ktorý mala žalobkyňa celkovo uhradiť v sume 2 227,68 eur. Celkovo odplata, na ktorú nemal žalovaný nárok z dôvodu bezúročnosti a bez poplatkovosti úverov a ktorú od žalobkyne v uzatvorených zmluvách požadoval, predstavovala sumu 3.471,73 eur (5.603,22 eur mínus 2.131,49 eur). Ďalej súd zohľadnil časový aspekt t.j. dĺžku konania, v ktorom žalobkyňa ako spotrebiteľ uplatnila porušenie svojich práv s tým, že uvedené konanie, v ktorom žalobkyňa ako spotrebiteľ musel brániť svoje práva voči žalovanému ako silnejšiemu subjektu trvalo od podania žaloby na súde v roku 2015 do právoplatného rozhodnutia o vydaní bezdôvodného obohatenia dňa 29.11.2021, t.j. cca šesť rokov. Počas uvedenej doby bola žalobkyňa nepochybne vystavená psychickému napätiu a stavu právnej neistoty a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci o vydanie bezdôvodného obohatenia. Uvedený stav pritom bol vyvolaný konaním žalovaného a to tým, že ním poskytnutý úver žalobkyni bol bezúročný a bez poplatkov, pričom od žalobkyne požadoval úhradu aj odplaty nad rámec poskytnutého úveru, na ktorú nemal nárok. V neposlednom rade súd prihliadol aj na výšku bezdôvodného obohatenia, ktorá bola v konečnom dôsledku priznaná žalobkyni v sume 1.025,41 eur. Žalobkyňu požadovanú sumu finančného zadostučinenia považuje za primeranú poukazujúc aj na to, že tvorí necelú polovicu zo sumy priznanej žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia a preto súd prvej inštancie žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel.

9. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 255 ods. 1 CSP.

10. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalovaný. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie, alebo napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol. Mal za to, že súd sa odklonil od právneho názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného v rozhodnutí sp.zn. 6Cdo/127/2017, keďže pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bolo medzi stranami sporu zo spotrebiteľskej zmluvy ani to, aby žalobcovia preukázali existenciu a výšku vzniknutej ujmy a preto premlčacia doba nemôže začať plynúť pre takýto nárok až po skončení uvedeného súdneho konania. Preto mal súd za to, že súd prvej inštancie sa povrchno a evidentne nesprávne vysporiadal aj s námietkou žalovanej strany aj so spomenutým rozhodnutím NS SR. Čo sa týka určenia primeranej výšky finančného zadostučinenia žalovaný dával do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 14Co/91/2012, ako aj rozhodnutie NS SR z 27.4.2006 sp.zn. 4Cdo/171/2005, kde Najvyšší súd SR konštatoval, že i keď je výška zadostučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská, keďže zadostučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti s tým, že pri jednotlivých druhoch finančného zadostučinenia sa rovnako vyžaduje, aby vykonaným dokazovaním boli preukázané konkrétne skutkové okolnosti na to, aby o ňom, a jeho výške súd mohol rozhodnúť s tým, že v danej veci konkrétne skutkové okolnosti neodôvodňujú primeranosť sumy 500,00 eur.

11. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného mala za to, že všeobecná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo objektívne posudzované vykonať po prvý raz a týmto dňom je zásadne deň, keď bolo možné dôvodne vykonať podaním návrhu žaloby na súde, t.j. keď sa právo stalo nárokom s tým, že začiatok plynutia všeobecnej premlčacej doby je vymedzený objektívne a nemôže predchádzať vzniku nároku a teda, aby bolo možné hovoriť o premlčaní práva, musí toto právo najskôr vzniknúť. To znamená, spotrebiteľ si na súde musí úspešne uplatniť porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom a osobitnými predpismi, čo aj vyplýva z rozhodnutia NS SR zo dňa 30.1.2019 sp.zn. 6Cdo/127/2017, t.j. že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinností, napr.

nárok bezdôvodného obohatenia. Ust. § 101 OZ použitím slov „keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz“ viaže začiatok plynutia premlčacej doby na deň, keď sa právo skutočne mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda keď je actio nata, a nie na deň, keď by sa mohlo po prvý raz uplatniť, teda keď by mohla byť „actio nata“.

12. Začiatok plynutia premlčacej doby na priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda určený okamihom, keď došlo k úspešnému uplatneniu (judikovaniu) porušenia práva alebo povinnosti, t.j. dňom, kedy toto právo vzniklo. Ide o okamih splnenia všetkých predpokladov pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie. Aby bolo možné hovoriť o premlčaní práva, musí toto právo najskôr vzniknúť. Premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, než samotné právo (nárok) vznikne, t.j. premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako dôjde k úspešnému uplatneniu (judikovaniu) porušenia práva alebo povinnosti. A keďže účinky súdneho rozhodnutia nastávajú jeho právoplatnosťou, je okamihom, kedy začína plynúť premlčacia doba pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie, deň, kedy rozhodnutie o porušení práva alebo povinnosti nadobudne právoplatnosť. V prípade žalobkyne to bolo rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 2C/565/2015-66 zo dňa 31.1.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 7Co/129/2021-99 zo dňa 10.11.2021, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni z titulu vydania bezdôvodného obohatenia sumu 1.025,41 eur spolu s prísl., pričom tento rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť dňa 29.11.2021. To znamená, že dňom 21.11.2021 súd záväzne judikoval porušenie práva alebo povinnosti v prospech žalobkyne, ktorým dňom došlo k naplneniu všetkých predpokladov pre vznik jej práva na primerané finančné zadosťučinenie a preto až od tohto dňa mohlo dôjsť k úspešnému uplatneniu (mohlo sa vykonať) práva na primerané finančné zadosťučinenie.

13. Čo sa týka výšky 500,00 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia, žalobkyňa nesúhlasila s tvrdením žalovaného, keďže súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil, ako aj jasne a zrozumiteľne, z čoho vychádzal pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia a preto rozhodnutie je preskúmateľné a z tohto dôvodu aj navrhovala potvrdiť napadnutý rozsudok ako vecne správny a priznať žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

14. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne nevyjadril.

15. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd podľa § 34 CSP, na základe podaného odvolania žalovaného spor podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolaní, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami uvedenými v odvolaní) a § 379 CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a preto rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP s odkazom na § 387 ods. 2 CSP.

16. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 14.9.2023 o 11,40 hod., v pojednávacej miestnosti č. dverí 207/II. posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 6.9.2023 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 219 ods. 1, 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

17. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, ale nakoľko podané odvolanie odôvodňoval nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP.

18. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, kde patrí aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, čo konštatoval aj NS SR v Stanovisku občianskoprávneho kolégia zo dňa 3.12.2015 uverejneného v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR 1/2016, nakoľko spravodlivé súdne konanie v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého strany musia dostať príležitosť na primeranú reakciu vo vzťahu k vyhodnoteniu skutkového stavu a jeho právneho posúdeniu konajúcim súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

19. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

20. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

21. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

22. Odvolací súd po preskúmaní odvolania žalovaného dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené.

23. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

24. Správne, podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

25. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky argumenty uvádzané žalovaným v odvolaní. Žalovaný pritom uvádza skutočnosti, ktoré už boli uvedené pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci, preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a to čo sa týka posúdenia nedôvodnosti námietky premlčania, ako aj priznanej výšky primeraného finančného zadost'učinenia.

26. Žalovaný podaným odvolaním namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v časti priznaného primeraného finančného zadost'učinenia majúc za to, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním nedospel k záveru, na základe ktorého by mohol v danom prípade aplikovať § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. S uvedeným názorom sa odvolaní súd nestotožňuje.

27. Výsledky dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu dávajú dostatočný skutkový základ pre záver o povinnosti žalovaného uhradiť žalobcovi finančné zadost'učinenie v priznanej výške, ktorú aj odvolací súd považuje za primeranú (viď body 23 až 25 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

28. V danom prípade súd prvej inštancie správnou aplikáciou ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. dospel k záveru, že boli splnené všetky predpoklady pre priznanie finančného zadost'učinenia žalobkyni majúc za preukázané, že žalobkyňa ako spotrebiteľ v predmetnom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 2C/562/2015, úspešne uplatnila porušenie povinnosti stanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, pričom odvolací súd považuje za správny aj záver súdu prvej inštancie ohľadom jeho výšky, keďže úvaha súdu prvej inštancie v tomto smere nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom, a preto túto úvahu odvolací súd považuje za správnu.

29. Podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

30. Vychádzajúc zo znenia vyššie spomínaného zákonného ustanovenia možno konštatovať, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zo znenia tohto ustanovenia možno vyvodiť, že podmienkou priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie je také porušenie spotrebiteľského práva, ktoré spotrebiteľ úspešne uplatní na súde a vychádza z porušenia povinnosti dodávateľa ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi, ako aj z konkrétnych skutočností daného sporu.

31. Výsledky vykonaného dokazovania svedčia o tom, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv žalobkyne ako spotrebiteľky. V predmetnom konaní bol žalobkyni ako spotrebiteľovi priznaný vo vzťahu k žalovanému ako dodávateľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý vznikol v súvislosti s plnením, prijatým od žalobcu zo strany žalovaného na základe úverovej zmluvy. Súd v tomto konaní dospel k záveru, že v predmetnej zmluve žalobkyňa sa podanou žalobou domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500,00 eur, a to z toho dôvodu, že v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 2C/562/2015-66 zo dňa 31.5.2021, sa úspešne, ako spotrebiteľka, domáhala ochrany svojho práva spočívajúceho vo vydaní bezdôvodného obohatenia, keďže zmluvy o úvere uzavreté medzi stranami sporu súd považoval za bezúročné a bez poplatkov, a preto aj podľa odvolacieho súdu možno jednoznačne konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu zákona na ochranu spotrebiteľa, a to konkrétne zákona č. 129/2010 Z.z.

32. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, zákon nestanovuje konkrétne kritériá, ktorými by sa mal súd riadiť. Odvolací súd je toho názoru, že pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že spomínané ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľov od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešným spotrebiteľom, ktorí uplatnili svoje práva v súdnom konaní. Odvolací súd poznamenáva, že spomínané ustanovenie treba chápať aj ako satisfakciu spotrebiteľovi za to, že vstúpil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejšou stranou, ktorou je dodávateľ a tým priniesol prospech aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

33. Odvolací súd má za to, že priznanú finančnú náhradu nemožno považovať za „výhodu“ žalobcu, ale za nárok vyplývajúci zo zákonných ustanovení. Niet pochyb o tom, že medzi stranami sporu došlo na základe zmluvného vzťahu zo zmluvy o úvere k založeniu takých práv a povinností, ktoré boli dojednané v rozpore so zákonom. Ako už bolo skôr uvedené, žalobca ako slabšia zmluvná strana nemohla ovplyvniť obsah zmluvy. Zo strany žalovaného došlo k porušeniu jej spotrebiteľských práv, preto takéto konanie bolo spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky a následnej strate finančných prostriedkov, čo pri zohľadnení ďalších rozhodujúcich kritérií, na ktoré poukázal súd prvej inštancie, možno považovať za dôvod pre priznanie finančného zadosťučinenia vo výške uvedenej súdom prvej inštancie, ktorú aj podľa odvolacieho súdu možno považovať za primeranú vo výške 500,00 eur a to aj vzhľadom na výšku bezdôvodného obohatenia 1.025,41 eur (viď bod 6 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), ako aj dĺžku konania cca 6 rokov, stav právnej neistoty a psychického napätia s tým, že ide o polovicu ziskového bezdôvodného obohatenia.

34. V danej veci si žalobca uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie na základe rozhodnutia súdu o jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktorom bolo rozhodnuté v konaní vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 2C/562/2015. V uvedenej veci bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 31.5.2021, ktorým bolo žalobe vyhovie. Premlčacia doba tak v danom prípade mohla začať plynúť najskôr od uvedeného dňa, t.j. od 31.5.2021, kedy súd judikoval porušenie práv žalobkyne ako spotrebiteľa tým, že vyhovel jej žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je majetkovým právom, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pričom žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná na tunajšom súde dňa 2.4.2022, tak nárok si žalobkyňa uplatnila včas v

rámci plynutia zákonnej premičacej doby s tým, že takéto právne posúdenie sporu je v súlade s ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ako aj s rozsudkom NS SR zo dňa 30.1.2019 sp.zn. 6Cdo 127/2017.

35. S ohľadom na všetky vyššie uvedené závery, odvolací súd rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP s odkazom na § 387 ods. 2 CSP ako vecne správny v spojení s výrokom o nároku na náhradu trov konania.

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá bola v odvolacom konaní plne úspešná priznal proti žalovanému, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).